

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Cdo/34/2018                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 3511201292                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 11.12.2019                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Helena Haukvitzová       |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2019:3511201292.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu N., trvale pobytom H., Česká republika, zastúpeného Mgr. Ivicou Šišolákovou, advokátkou so sídlom v Brezovej pod Bradlom, Minárčinych 888/30, proti žalovanému C. trvale pobytom v W., zastúpenému JUDr. Jánom Vózárom, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Magurská 11, o zaplatenie 14 273,39 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp.zn. 3C/70/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 28. júna 2017 sp.zn. 5Co/325/2016, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

### Odôvodnenie

#### O d ô v o d n e n i e

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12.mája 2016 č.k. 3C/70/2014- 136 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 14.273,39 € s úrokmi z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 14 273, 39 € od 20.septembra 2014 do zaplatenia a do rúk právnej zástupkyne žalobcu náhradu trov konania spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku v sume 856 € a v trovách právneho zastúpenia 1417, 40 €, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (prvý výrok). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (druhý výrok). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou voči žalovanému domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu 14 273,39 € s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 19.februára 2008 do zaplatenia a náhradu trov konania a to z titulu vydania bezdôvodného obohatenia alebo náhrady škody. Výkonaným dokazovaním súd zistil, že žalobca kúpil od žalovaného dňa 18. februára 2008 osobné motorové vozidlo zn. R. XXXD, o čom bola spísaná kúpna zmluva podpísaná žalobcom ako kupujúcim a žalovaným ako predávajúcim. Žalobca prevzal vozidlo v deň podpísania zmluvy a v tento deň vyplatil žalovanému dohodnutú kúpnu cenu 430 000 Sk. Žalobca následne predal motorové vozidlo C. za dohodnutú kúpnu cenu 368 000 Kč. Z obsahu listinných dôkazov predložených žalobcom vyplynulo, že písomnú zmluvu podpísali dňa XX.G. XXXX. Po predaji vozidla bolo zistené, že vozidlo nie je možné zaregistrovať z

dôvodu, že bolo odcudzené v čase od XX.februára XXXX do XX.februára XXXX neznámym páchatelom v U.. Dňa XX.júna XXXX vydal OR Polície Českej republiky Blansko príkaz k jeho predbežnému zaisteniu a v ten istý deň bolo vozidlo vydané V.olícii. Listom zo 4.júla 2008 vyzval C. prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobcu na vrátenie kúpnej ceny 368 000 Kč, a to z titulu bezdôvodného obohatenia a súčasne ho oboznámil s tým, že vozidlo bolo zaistené políciou z dôvodu, že bolo odcudzené. Pripojil aj protokol o vydaní veci polícii. Keďže žalobca výzve nevyhovel a kúpnu cenu nevrátil, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol voči nemu uplatnený na Okresnom súde Hodonín žalobou podanou 22.augusta 2008; súd platobným rozkazom z 26.februára 2010 č.k. 16C/187/2009- 40 žalobe vyhovel. Z obsahu žaloby vyplynulo, že na základe uznesenia Polície Českej republiky z 15.júla 2008 bolo motorové vozidlo vydané vlastníčkovi vozidla poisťovni Wurttembergische Stuttgart prostredníctvom jeho splnomocnenca. Platobný rozkaz spolu so žalobou bol žalobcovi doručený 26.marca 2010, proti ktorému podal žalobca odpor. Okresný súd Hodonín po vykonanom dokazovaní vo veci rozhodol rozsudkom zo 4.októbra 2011 č.k. 16C 187/2009- 123 tak, že v časti vydania bezdôvodného obohatenia zodpovedajúceho kúpnej cene a úrokov z omeškania žalobe vyhovel a v časti ďalšieho uplatneného nároku na náhradu škody vo výške 5 000 Kč žalobu zamietol. Po právoplatnom skončení tohto súdneho konania žalobca uzavrel s C. dňa 22.novembra 2011 dohodu o urovnaní a úhrade dlhu a preukázal, že priznanú pohľadávku spolu s príslušenstvom a náhradou trov konania mu aj uhradil. V konaní vedenom na Okresnom súde Hodonín pod sp.zn. 16C 187/2009 z obsahu spisu súd zistil, že predmetné motorové vozidlo po jeho odcudzení bolo predmetom viacerých prevodov, resp. zmien v registrácii.

1.1. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že účastníci uzavreli kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bola odcudzená vec. Táto zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom. Žalovaný, keďže nebol vlastníkom motorového vozidla (ako bolo neskôr zistené), nemohol vozidlo prediť žalobcovi v zmysle zásady, že nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako má. Vzhľadom na túto skutočnosť nebolo podstatné, či pri uzavretí zmluvy konal vo svojom mene, alebo ako splnomocnený zástupca, pretože ani jeho matka nebola vlastníčkou tohto motorového vozidla. Kúpna zmluva je typickou synalagmatickou zmluvou, z ktorej vyplýva pre predávajúceho povinnosť odovzdať kupujúcemu predmet kúpy a pokiaľ je predmetom kúpy hnutelná vec (ako to bolo aj v tomto prípade), vlastnícke právo nadobúda kupujúci jej prevzatím (§ 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Motorové vozidlo prevzal žalobca od žalovaného, ktorému aj vyplatil kúpnu cenu, takže žalovaný je v tomto konaní pasívne vecne legitimovaný. Ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka určuje ako pravidlo vzájomnú viazanosť práv a povinností účastníkov neplatnej zmluvy. Znamená to teda, že právo jednej zmluvnej strany na vydanie poskytnutého plnenia je podmienené len povinnosťou vrátiť druhej zmluvnej strane to, čo podľa neplatnej zmluvy od nej prijala, predávajúci kúpnu cenu a kupujúci predmet kúpy. Záväzok vrátiť prijaté plnenie z tohto neplatného právneho úkonu z titulu bezdôvodného obohatenia vzniká podľa § 489 Občianskeho zákonníka na strane žalovaného. Súdna prax dospela k názoru, že účastník neplatnej zmluvy, ktorý kúpil odcudzenú vec, splní svoju reštitučnú povinnosť voči druhej zmluvnej strane tiež vtedy, ak vydá vec poškodenému, teda jej vlastníčkovi.

1.2. Je nepochybné, že vzájomná povinnosť žalobcu vyplývajúca z tejto neplatnej zmluvy bola splnená vrátením motorového vozidla jeho vlastníčkovi. Stalo sa tak 15.júla 2008, kedy Polícia Českej republiky vozidlo po jeho zaistení a vydaní Jaroslavom Švancarom odovzdala splnomocnencovi vlastníka. Súd prvej inštancie konštatoval, že nemožno preto od žalobcu ako kupujúceho požadovať, aby voči žalovanému ako predávajúcemu, ktorý vlastníctvo k vozidlu nenadobudol, splnil povinnosť vrátiť odcudzenú vec ako podmienku pre vrátenie kúpnej ceny, keďže ju kupujúci, resp. v tomto prípade nasledujúci kupujúci, už vrátil vlastníčkovi. Takémuto právu predávajúceho by nebolo možné aj s poukazom na § 2 O.s.p. poskytnúť právnu ochranu. Žalobcovi vzniklo teda právo na vrátenie kúpnej ceny z neplatnej kúpnej zmluvy a keďže je povinnosť na plnenie z neplatnej zmluvy vzájomne podmienená, tento nárok mu vznikol až potom, čo bolo vozidlo vydané jeho vlastníčkovi.

1.3. K námietke premlčania uplatneného nároku, ktorú vzniesol žalovaný, súd prvej inštancie mal za to, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnený žalobcom nie je premlčaný. Poukázal na to, že žalobu na začatie konania žalobca podal 15.februára 2011, neplatná kúpna zmluva bola uzavretá 18.februára 2008, nárok uplatnil v 3- ročnej objektívnej premlčacej dobe; splnená bola aj subjektívna premlčacia doba. Za rozhodujúcu okolnosť pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby označil

súd moment, kedy sa žalobca dozvedel o tom, že mu vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Keďže je povinnosť účastníkov na plnenie z neplatnej zmluvy vzájomne podmienená, žalobcovi vznikol nárok na vrátenie kúpnej ceny až vtedy, keď sa dozvedel o tom, že motorové vozidlo bolo vydané jeho vlastníčkovi, teda keď bola za neho splnená povinnosť vyplývajúca z neplatnej zmluvy. Túto okolnosť sa žalobca dozvedel 26.marca 2010, kedy mu bol doručený Okresným súdom Hodonín návrh na začatie konania o vydanie bezdôvodného obohatenia podaný Jaroslavom Švancarom. Nebolo preukázané, že by mal vedomosť o odovzdaní vozidla vlastníčkovi skôr (v liste zo 4.júla 2008 ho upozornil len na to, že vozidlo bolo predbežne zaistené políciou). Ak teda 2- ročná subjektívna premĺčacia doba začala plynúť 26.marca 2010, uplynula 26.marca 2012, teda nárok na vrátenie kúpnej ceny žalobca uplatnil na súde v priebehu jej plynutia.

1.4. Žalobca si uplatnil voči žalovanému aj úroky z omeškania, ktoré žiadal priznať s účinnosťou odo dňa nasledujúceho po uzavretí neplatnej zmluvy. V tejto časti súd žalobe nevyhovel v celom rozsahu argumentujúc tým, že v danom prípade splatnosť nároku nastáva podľa § 563 Občianskeho zákonníka. Za kvalifikovanú výzvu považoval súd až návrh na začatie konania, ktorý bol žalovanému doručený dňa 19.septembra 2014, takže deň po jeho doručení sa žalovaný dostal do omeškania. Úroky z omeškania podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka priznal žalobcovi až od 20.septembra 2014, a to vo výške určenej podľa § 3 za použitia § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.; vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p., nakoľko žalobca bol v konaní neúspešný v nepatrnej časti (uplatnených úrokov z omeškania).

2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom 28.júna 2017 sp.zn. 5Co/325/2016 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. potvrdil. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%. Odvolací súd poukázal na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil. Uviedol, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie, z tohto dôvodu si osvojil aj dôvody napadnutého rozhodnutia a v celom rozsahu na ne poukázal (§ 387 ods. 2 CSP). Na zdôraznenie ich správnosti uviedol, že „z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že účastníci uzavreli kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bola odcudzená vec. Táto zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom. Žalovaný, keďže nebol vlastníkom motorového vozidla, ako bolo neskôr zistené, teda nemohol vozidlo predatť žalobcovi v zmysle zásady, že nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako má. Vzhľadom na túto skutočnosť nie je preto ani podľa odvolacieho súdu podstatné, či pri uzavretí zmluvy konal vo svojom mene, alebo ako splnomocnený zástupca, pretože ani jeho matka nebola vlastníčkou tohto motorového vozidla. Správne súd prvej inštancie konštatoval, že kúpna zmluva je typickou synalagmatickou zmluvou, z ktorej vyplýva pre predávajúceho povinnosť odovzdať kupujúcemu predmet kúpy a pokiaľ je predmetom kúpy hnutelná vec, ako je to v tomto prípade, vlastnícke právo nadobúda kupujúci jej prevzatím (§ 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Motorové vozidlo prevzal žalobca od žalovaného, ktorému aj vyplatil kúpnu cenu, takže aj podľa odvolacieho súdu je žalovaný v tomto konaní pasívne vecne legitimovaný“. Zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval, že „ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka určuje ako pravidlo vzájomnú viazanosť práv a povinností účastníkov neplatnej zmluvy. Znamená to teda, že právo jednej zmluvnej strany na vydanie poskytnutého plnenia je podmienené jej povinnosťou vrátiť druhej zmluvnej strane to, čo podľa neplatnej zmluvy od nej prijala, predávajúci kúpnu cenu a kupujúci predmet kúpy. Záväzok vrátiť prijaté plnenie z tohto neplatného právneho úkonu z titulu bezdôvodného obohatenia vzniká podľa § 489 Občianskeho zákonníka na strane žalovaného. Tento je nositeľom povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi. Povinnosťou žalobcu ako kupujúceho je vydať vozidlo žalovanému. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne konštatoval, že súdna prax dospela k názoru, že účastník neplatnej zmluvy, ktorý kúpil odcudzenú vec, splní svoju reštitučnú povinnosť voči druhej zmluvnej strane tiež vtedy, ak vydá vec poškodenému, teda jej vlastníčkovi. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že vzájomná povinnosť žalobcu vyplývajúca z tejto neplatnej zmluvy bola splnená vrátením motorového

vozidla vlastníkovi, t.j. 15.júla 2008, kedy Polícia Českej republiky vozidlo po jeho zaistení a vydaní Jaroslavom Švancarom odovzdala splnomocnencovi vlastníka. Žalobcovi vzniklo teda právo na vrátenie kúpnej ceny z neplatnej kúpnej zmluvy a keďže je povinnosť na plnenie z neplatnej zmluvy vzájomne podmienená, tento nárok mu aj podľa jeho názoru vznikol až po tom, čo bolo vozidlo vydané jeho vlastníkovi. Mal tiež za to, že súd prvej inštancie sa správne vypořiadal aj s námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Rozhodujúcou okolnosťou pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je moment, kedy sa žalobca dozvedel o tom, že mu vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Aj podľa jeho názoru žalobcovi vznikol nárok na vrátenie kúpnej ceny až vtedy, keď sa dozvedel o tom, že motorové vozidlo bolo vydané jeho vlastníkovi, teda keď bola za neho splnená povinnosť vyplývajúca z neplatnej zmluvy; túto okolnosť sa žalobca dozvedel 26.marca 2010, kedy mu bol doručený Okresným súdom Hodonín návrh na začatie konania o vydanie bezdôvodného obohatenia podaný Jaroslavom Švancarom. V konaní nebolo preukázané, že by žalobca mal vedomosť o odovzdaní vozidla vlastníkovi skôr ako namietať žalovaný, nakoľko v liste zo 4.júla 2008, resp. z 13.septembra 2008 ho upozornil len na to, že vozidlo bolo predbežne zaistené políciou, a nie že bolo vlastníkovi vrátené. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) podal dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Prípustnosť dovolania žalovaný vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Namieta, že súdy chybné aplikovali celý rad ustanovení Občianskeho zákonníka, počnúc ustanoveniami vzťahujúcimi sa na ustanovenia o premlčaní, prejave vôle, subjektoch práva až po ustanovenia o záväzkovom práve. Žalovaný namieta nesprávne právne posúdenie otázky, kedy sa žalobca dozvedel o bezdôvodnom obohatení. Podľa jeho názoru treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti žalobcu o vzniknutom bezdôvodnom obohatení, teda kedy nadobudol vedomosť o jeho rozsahu vyjadriteľnom v peniazoch, a to aspoň v približnej sume s možnosťou jej dodatočného spriesnenia, t.j. ktorú bolo možné natoľko objektívne vyčísliť v peniazoch, aby oprávnený svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia mohol uplatniť aj na súde. Pokiaľ odvolací súd svoje rozhodnutie pri vznesenej námietke premlčania nezaložil na konkrétnych, výsledkami vykonaného dokazovania preukázaných skutočnostiach a tvrdeniach a jeho vyriešenie nastolenej otázky, kedy sa žalobca dozvedel, kto za bezdôvodné obohatenie zodpovedá, je založené na chybnom právnom posúdení. Skutočnosť, že žalobca poznal identitu žalovaného ako aj približnú výšku bezdôvodného obohatenia, vyplýva z výzvy žalobcu z 13.septembra 2008. Od okamihu, t.j. doručenia výzvy, žalobca mal preukázateľne vedomosť nielen o tom, kto za bezdôvodné obohatenie zodpovedá, ale aj o jeho rozsahu a mohol si príslušnou žalobou na súde uplatniť aj nárok na jeho vydanie, teda skôr, ako bolo reálne začaté civilné konanie. Pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je rozhodujúci okamih podanie žaloby zo strany posledného vlastníka odcudzeného motorového vozidla proti žalobcovi, ale okamih doručenia výzvy, z ktorej získal vedomosť o bezdôvodnom obohatení. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno - právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Domnieva sa, že v tomto konaní nie sú dané skutkové a zákonné predpoklady, aby súd mohol rozhodnúť o tom, že v konaní bol pasívne vecne legitimovaný práve žalovaný. V posudzovanom prípade nebol predložený dôkaz, že v minulosti bol vlastníkom motorového vozidla žalovaný, rovnako tvrdil a preukázal, že vždy konal na základe plnej moci, ktorú mu udelila vlastníčka vozidla a na základe takto delegovaného práva odovzdal vozidlo ďalšiemu vlastníkovi. Tvrdí, že nebol vlastníkom predmetného vozidla, nebol nikdy zapísaný ako vlastník, ani ako držiteľ tohto vozidla. V danom prípade nesmie byť dotknuté vlastnícke právo tretieho prevádzajúceho v poradí vo vzťahu k ďalšiemu dobromyseľnému kupujúcemu. Kupujúci nadobudol vlastníctvo k hnuťelnej veci od predávajúceho ešte v čase, keď bol vlastníkom a došlo k platnému prevodu vlastníckeho práva k hnuťelnosti. Nakoľko však právo na bezdôvodné obohatenie si žalobca uplatnil voči žalovanému až po prevode hnuťelnej veci na tretieho (kupujúceho), predpokladať neoprávnenosť vlastníctva predávajúceho nie je v súlade s princípom právnej istoty a ústavnej ochrany vlastníckeho práva. Takýto názor korešponduje aj so stanoviskom sudcov Nejvyššího soudu České

republiky uverejneného v stanovisku občianskoprávneho a obchodného kolégia Nejvyššího soudu České republiky z 19. apríla 2006 sp. zn. Cpn 201/2005. Platí vyvrátiteľná domnienka, podľa ktorej údaje zapísané v evidencii sa považujú za platné, kým sa nepreukáže opak. Preto ak predávajúcemu svedčí v čase ďalšieho prevodu aprobovane nadobudnutý vlastnícky titul, tak tento môže svoje právo previesť ďalej. Namietal tiež, že súdy v rozpore s objasnenou skutkovou situáciou, vykonanými dôkazmi a známou teóriou aplikovanou v praxi si bez ďalšieho osvojili len tvrdenia žalobcu (ako uvádzajú v odôvodnení) a nevysporiadali sa so základnými otázkami a vydanie rozhodnutia bez ich náležitého zistenia a posúdenia preto považuje za arbitrárne a zjavne neodôvodnené. V súvislosti s uvedeným poukázal na prvok ochrany zaručenej čl. 46 ods. 1 ústavy ( IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003, II. ÚS 143/02 z 5. novembra 2002, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999). Navrhol, aby dovolací súd zmenil napadnutého rozhodnutie odvolacieho súdu tak, že žalobu zamietne, alebo napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že nesúhlasí s argumentáciou v ňom uvedenom a rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za správne a spravodlivé. Z obsahu dovolania, ktoré je síce obsiahle a poukazuje na množstvo judikátov, však nevyplýva jasná a zrozumiteľná argumentácia, ktorá by preukazovala splnenie podmienok prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, ako aj danosť dôvodu, ktorým dovolateľ podanie dovolania odôvodnil. Mal za to, že v danom prípade nie je dovolanie prípustné, nakoľko nie je splnená ani jedna z podmienok § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP. Dovolateľ vo svojom dovolaní neuvádza, od vyriešenia akej právnej otázky, ktorá nebola ešte v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu riešená, záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolateľ v podstate rozporuje dva základné atribúty predmetného prípadu, a to nesprávny postup súdu pri vyporiadaní sa s námietkou premlčania uplatneného nároku vznesenej zo strany žalovaného a nespĺnenie podmienky pasívnej legitímácie žalovaného v tomto spore. Zásadnou je tá skutočnosť, že ani žalovaný, ani žalobca sa nikdy nestali riadnymi vlastníckymi motorového vozidla R., nakoľko ako žalobca, tak aj žalovaný uzatvárali právny úkon s predávajúcim - nevlastníkom. V zmysle zásady, že nikto nemôže previesť viac práv ako sám má je potom zrejmé, že počnúc prvým držiteľom motorového vozidla na území SR vlastnícke právo k veci nebolo nadobudnuté, a teda ani v následnom rade právnych úkonov (prepisov) nebolo vlastnícke právo k motorovému vozidlu prevádzané na ďalších držiteľov. Nakoľko ani jeden z držiteľov motorového vozidla nesplnil všetky podmienky požadované zákonom (t.j. dobromyseľnosť a uplynutie 3- ročnej doby držby) a nenadobudol vlastnícke právo k veci, preto nemohol ako vlastník veci vec predať. Z tohto dôvodu je možné všetky kúpne zmluvy vzťahujúce sa k predmetnému motorovému vozidlu vyhodnotiť ako absolútne neplatné právne úkony. Vzhľadom k tomu, že k nadobudnutiu vlastníckeho práva neprišlo, nemožno sa domáhať ochrany neexistujúceho práva. Ohľadne posúdenia uplatnenej námietky premlčania nároku žalovaným, mal za to, že súdy oboch inštancií otázku premlčania posúdili správne a v celom rozsahu sa stotožnil s ich argumentáciou. Navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie žalovaného odmietol, resp. zamietol ako nedôvodné a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. V danom prípade žalovaný prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, z obsahu jeho dovolania však vyplýva, že i z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

15. Žalovaný tvrdí, že došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným

výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“; I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018), nezistil však žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

17. Dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu nepresvedčivosť a nepreskúmateľnosť jeho záverov. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala ale názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá prípustnosť dovolania. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“ Toto stanovisko je naďalej aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017).

18. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k záveru, prečo sa stotožnil s právnymi závermi súdu prvej inštancie v tom, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnený žalobcom nie je premĺčaný, že v konaní je pasívne legitimovaný žalovaný a je teda nositeľom povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia náležitosti v zmysle § 393 CSP a žalovaný neopodstatnene namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. V posudzovanom prípade je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil toto rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

19. Dovolateľ zároveň vytýka nesprávne zistenie skutkového stavu súdmi nižšej inštancie a nesprávne hodnotenie dôkazov. Najvyšší súd preto pripomína, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo

187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

20. Vádu zmätočnosti nezakladá ani (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci (porovnaj judikát R 24/2017).

21. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

22. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

22.1. Dovolací súd uvádza, že uvedený dôvod prípustnosti dovolania predpokladá, že dovolateľ v dovolaní vymedzí práve tú právnu otázku (nie inú, resp. neuvedie žiadnu), od vyriešenia ktorej záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľ z § 421 ods. 1 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ súdu vysvetlí (konkretizuje), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

22.2. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 2 Cdo 203/2016, 2 Cdo 54/2018, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017). Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli); v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 14/2018, 2 Cdo 167/2017, 3Cdo 28/2017, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017).

23. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolateľ uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, pričom za takúto právnu otázku považoval otázku premlčania žalobou uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a otázku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného (ako nositeľa povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi) v tomto konaní.

24. Uplatnený dovolací dôvod dovolateľ nevymedzil spôsobom vyplývajúcim z § 432 ods. 2 CSP, t.j. vymedzil len prvú časť zákonom upraveného odvolacieho dôvodu (položil právnu otázku), neuviedol



však v čom spočíva nesprávnosť tejto vymedzenej právnej otázky. Vytýkal súdom nesprávnu aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka, počnúc ustanoveniami vzťahujúcimi sa na ustanovenia o premlčaní, prejave vôle, subjektoch práva až po ustanovenia o záväzkovom práve. Namietal nesprávne hodnotenie dôkazov odvolacím súdom pri vznesenej námietke premlčania s tvrdením, že odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil na konkrétnych, výsledkami vykonaného dokazovania preukázaných skutočnostiach a tvrdeniach a jeho vyriešenie nastolenej otázky, kedy sa žalobca dozvedel, kto za bezdôvodné obohatenie zodpovedá, je založené na chybnom právnom posúdení. Tvrdil, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že v tomto konaní nie sú dané skutkové a zákonné predpoklady, aby súd mohol rozhodnúť o tom, že v konaní bol pasívne vecne legitimovaný práve žalovaný. V posudzovanom prípade nebol predložený dôkaz, že v minulosti bol žalovaný vlastníkom motorového vozidla, s vozidlom ako fyzická osoba nakladal len na základe plnej moci. Namietal teda skutkové závery, ktoré nie je dovolací súd oprávnený preskúmať, pretože v zmysle ustanovenia § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd. V nadväznosti na uvedené dovolací súd zdôrazňuje, že na to, aby určitá otázka mohla byť z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP relevantná, musí mať zreteľne charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku) a musí byť vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť s následne dôvodosť dovolania, čo v danom prípade vzhľadom na obsah dovolania splnené nebolo. Dovolateľ spochybňoval skutkové závery, namietal správnosť právnych záverov odvolacieho súdu a nie právne posúdenie veci.

25. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri právnom posúdení veci však rieši právne otázky, nie skutkové, preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu, ktorých riešenie predchádzalo riešeniu právnych otázok. Z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd považoval za preukázanú okolnosť, že žalobca v súvislosti s kúpou predmetného motorového vozidla vždy jednal iba so žalovaným, ten sa prezentoval ako vlastníkom motorového vozidla od samého začiatku, ako predávajúci je uvedený aj na kúpnej zmluve, ktorú v postavení predávajúceho podpísal a jemu bola uhradená aj požadovaná kúpna cena. Odvolací súd nepovažoval za preukázané, že by mal žalobca vedomosť o odovzdaní vozidla vlastníkovi skôr ako namietal žalovaný. Dovolateľ považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za v rozpore so zistenými skutkovými okolnosťami, ako aj so zákonom a s poukazom na ne formuloval i právnu otázku, avšak nevysvetlil, v čom táto nesprávnosť právneho posúdenia spočíva.

26. Z dôvodov uvedených vyššie, odmietol dovolací súd dovolanie žalovaného v časti namietajúcej procesnú vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP) podľa § 447 písm. c/ CSP a vo zvyšnej časti podľa § 447 písm. f/ CSP.

27. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

## **Poučenie:**

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.